

สารของสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2

ในโอกาสเฉลิมฉลองวันสันติสากล

1 มกราคม 1997 / 2540

จงให้อภัย และน้อมรับสันติ

1. อีกสามปีเท่านั้น เราก็จะเข้าสู่รอบพันปีใหม่ ช่วงเวลาแห่งการรอคอยนี้ยังเป็นเวลาสำหรับการพิจารณาไตร่ตรองด้วย ซึ่งเชื่อเชิญให้เราประเมินช่วงเวลานี้ เสมือนเป็นการเดินทางของมนุษยชาติในสายพระเนตรของพระเป็นเจ้า พระเจ้าแห่งประวัติศาสตร์ หากเราหันย้อนกลับไปมองรอบพันปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะศตวรรษนี้ เราต้องยอมรับว่า เส้นทางของมนุษยชาติเจิดจ้าไปด้วยความก้าวหน้าอย่างใหญ่หลวง ทั้งทางด้านสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แต่น่าเสียดาย แสงสว่างใหม่นี้ยังคงมีเงามืดแฝงตัวอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านศีลธรรมและमानันท์ นอกจากนี้ยังมีความรุนแรงซึ่งเป็นแบบอย่างไม่ดีที่แท้จริง ทั้งวิธีการเก่าและใหม่ และยังคงทำลายชีวิตมนุษย์จำนวนมาก ทำให้ครอบครัวและชุมชนต้องแตกสลาย

ถึงเวลาแล้วที่จะต้องตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว ที่จะต้องร่วมมือกันสร้างสันติภาพอย่างแท้จริง เริ่มจากสถานการณ์จริงที่เราดำเนินชีวิตอยู่ หลายๆ ครั้งความยากลำบากทำให้ครั่นคร้าม เช่น เผ่าพันธุ์ ภาษา วัฒนธรรม และความเชื่อทางศาสนา มักจะเป็นอุปสรรคต่อการสร้างสรรค์สันติภาพ หากเรายังจดจำประสบการณ์อันขมขื่น หรือแม้แต่ความแตกแยกในอดีตไว้ภายใน การเดินทางไปด้วยกัน ก็มีใช้สิ่งทีกระทำได้โดยง่าย ดังนั้น จึงเกิดคำถามขึ้นมาว่า เราจะเลือกเดินทางไหน และเราจะมุ่งไปสู่ทิศทางใด

แน่นอน มีปัจจัยหลายประการที่สามารถช่วยให้เราฟื้นฟูสันติภาพได้ ในขณะที่ยังคงยึดมั่นต่อความต้องการความยุติธรรมและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ แต่จะไม่มีกระบวนการสร้างสันติภาพเกิดขึ้นได้ นอกเสียจากว่า ทัศนคติแห่งการให้อภัยอย่างจริงใจได้หยั่งรากลงในหัวใจมนุษย์ เมื่อปราศจากการให้อภัย บาดแผลก็จะยังคงพุพองต่อไป ซึ่งจะเป็นการเติมเชื้อเพลิงลงในชนรุ่มหน่มสาวให้เกิดความขุ่นเคืองใจไม่สิ้นสุด ก่อให้เกิดความปรารถนาที่จะแก้แค้น และทำให้เกิดการทำลายล้างกันอีก การให้และรับการอภัย เป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการเดินทางไปสู่สันติภาพที่แท้จริงและถาวร

ดังนั้น ด้วยความเชื่อมั่นอย่างลึกซึ้ง ข้าพเจ้าต้องการเรียกร้องให้ทุกท่านแสวงหาสันติภาพ โดยการให้อภัย ข้าพเจ้าตระหนักอย่างเต็มเปี่ยมว่า การให้อภัยอาจจะขัดกับเหตุผลของมนุษย์ ซึ่งมักจะก่อให้เกิดความขัดแย้งและการแก้แค้นได้ แต่การให้อภัยได้รับแรงบันดาลใจจากเหตุผลแห่งความรัก ซึ่งพระเป็นเจ้ามีต่อมนุษย์ทั้งชายและหญิงทุกคน แต่ละประชาชาติ ประเทศและครอบครัวมนุษยชาติทั้งหมด หากพระศาสนจักรมีความกล้าหาญที่จะป่าวประกาศสิ่งที่ดูเหมือนโง่งงตามสายตาของมนุษย์ นั่นก็เป็นเพราะความเชื่อมั่นในความรักไม่สิ้นสุดของพระเป็นเจ้าที่ไม่สิ้นล้นของพระองค์นั่นเอง ตามประจักษ์พยานในพระคัมภีร์ พระเป็นเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา และทรงให้อภัยต่อผู้ที่หันกลับไปหาพระองค์ (เทียบ *ฮสค* 18:23; *สดด* 32:5; *สดด* 103:8-14; *อพ* 2:4-5; *2 คร* 1:3) การให้อภัยของพระเป็นเจ้า กลายเป็นบ่อเกิดแห่งการให้อภัยต่อความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่นอย่างไม่สิ้นสุดในหัวใจของเรา ช่วยให้เราดำเนินชีวิตร่วมกันฉันพี่น้องอย่างแท้จริง

โลกที่เต็มไปด้วยบาดแผล กำลังโหยหาการรักษาเยียวยา

2. ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ โลกสมัยใหม่แม้ว่าจะประสบความสำเร็จต่างๆ มากมาย แต่ก็ยังคงมีร่องรอยของความขัดแย้ง ความก้าวร้าวทางอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม ทำให้คนเรื้อนล้านมีมาตรฐานการครองชีพที่ดีขึ้น และทำให้คนอีกจำนวนมากเกิดความหวังเพิ่มขึ้น เทคโนโลยีช่วยย่นระยะทาง ในขณะที่ข่าวสารกระจายได้อย่างรวดเร็ว และทำให้มนุษย์มีความรู้ใหม่ๆ การเคารพต่อสิ่งแวดล้อมมีมากขึ้นและได้กลายเป็นวิถีชีวิตกองทัพอาสาสมัคร ผู้ซึ่งมักไม่มีใครรู้จัก ความใจกว้างของเขา ต่างก็กำลังทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยในทุกๆ ส่วนของโลก ทั้งนี้เพื่อความดีของมนุษยชาติ โดยไม่ละความพยายามที่จะตอบสนองความต้องการของคนยากจนและผู้ที่ยากจนทุกชั่วครู่เป็นพิเศษ

เราจะปฏิเสธไม่ยอมรับส่วนดีของยุคสมัยของเราด้วยความชื่นชมยินดีได้อย่างไร อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าเสียดายว่าภาพของโลกปัจจุบันยังคงมีด้านไม่ดีอยู่หลายประการ ซึ่งรวมถึงลัทธิวัตถุนิยม และการดูแลชีวิตที่กำลังลุกลามเพิ่มขึ้นถึงขีดขั้นที่น่าเป็นห่วง ประชาชนจำนวนมากใช้ชีวิตของตนโดยไม่ยึดติดอยู่กับสิ่งอื่นใดนอกจากกฎแห่งการทำกำไร เกียรติยศ และอำนาจ

เมื่อเป็นเช่นนั้น หลายคนรู้สึกว่าคุณต้องถูกจองจำอยู่ในความโดดเดี่ยวภายในอย่างลึกซึ้ง คนอื่นๆ ยังคงถูกกีดกันอย่างเปิดเผยเพราะเชื้อชาติ สัญชาติ และเพศ ความยากจนยังคงผลักดันมวลชนให้ออกไปอยู่ขอบของสังคม จนถึงกับต้องสิ้นชาติสูญพันธุ์เลยทีเดียว สำหรับคนอีกจำนวนมาก สงครามยังคงเป็นสถานการณ์จริงที่รุนแรงที่ปรากฏอยู่ทุกเมื่อเชิอวัน สังคมที่สนใจเพียงวัตถุและสิ่งของที่ไม่จริงยั่งยืนนี้ มีแนวโน้มที่จะกีดกันผู้ที่ไม่มียุทธศาสตร์ต่อเป้าหมายของตนออกไป เมื่อ

เกิดสถานการณ์เช่นนี้ขึ้น ย่อมก่อให้เกิดความโศกเศร้าอย่างแท้จริงต่อมนุษย์ บางคนก็เลือกที่จะปิดตาตนเอง โดยไม่แยแสอะไรทั้งสิ้น ทศนคตินี้เป็นเช่นเดียวกับกาอิน "ข้าเป็นผู้ดูแลน้องข้าหรือ" (ปฐมก 4:9) แต่พระศาสนจักรมีหน้าที่ต้องเตือนทุกคนให้รับรู้เสียงเตือนอย่างเอาจริงของพระเป็นเจ้าว่า "เจ้าได้ทำอะไรลงไป โสหินของน้องเจ้า ส่งเสียงร้องจากพื้นดินมาถึงเรา" (ปฐมก 4:10)

เมื่อพี่น้องชายหญิงจำนวนมากของเราต้องทนทุกข์ทรมาน เราก็ไม่อาจจะนิ่งดูตายได้อีกต่อไป ความทุกข์ยากของพวกเขาส่งเสียงร้องมายังมโนธรรมของเรา ซึ่งเป็นที่ปลอดภัยภายในที่เรามาเผชิญหน้ากับตัวเราเอง และกับพระเป็นเจ้า เราจะไม่เห็นได้อย่างไรว่า เราทุกคนเกี่ยวข้องกับการปรับเปลี่ยนชีวิต ซึ่งพระเป็นเจ้าทรงเรียกเราด้วยระดับที่แตกต่างกัน เราทุกคนต้องการการให้อภัยจากพระเป็นเจ้า และจากเพื่อนบ้านของเรา ดังนั้น เราต้องพร้อมที่จะให้อภัยและร้องขอการให้อภัยด้วย

ภาระแห่งประวัติศาสตร์

3. ความยากลำบากของการให้อภัย ไม่เพียงแต่เกิดจากสภาพแวดล้อมในปัจจุบันเท่านั้น ประวัติศาสตร์ก็นำมาซึ่งภาระอันหนักหน่วงแห่งความรุนแรงและความขัดแย้ง ซึ่งไม่อาจขจัดไปได้โดยง่ายตาย การใช้อำนาจในทางที่ผิด การกดขี่ และสงคราม นำความทุกข์ทรมานมาสู่มนุษย์จำนวนมากนับไม่ถ้วน และแม้ว่าสาเหตุของเหตุการณ์น่าเศร้าเหล่านี้ได้ถูกลืมไปแล้วในอดีตกาล แต่ผลร้ายของมันก็ยังดำรงอยู่ และก่อให้เกิดความหวาดกลัว ความระแวงสงสัย ความเกลียดชัง และความแตกแยกของครอบครัวของกลุ่มชนพื้นเมือง และประชาชาติทั้งหมด สิ่งเหล่านี้เป็นข้อเท็จจริงซึ่งทดสอบน้ำใจดีของผู้ที่มุ่งเอาชนะเงื่อนไขในอดีตของตน ความจริงมีอยู่ว่า *มนุษย์ไม่อาจเป็นนักโทษของอดีตได้* เพราะมนุษย์แต่ละคนและประชาชาติทั้งหมดต้องการสิ่งที่ "รักษาบาดแผลแห่งความทรงจำ" เพื่อว่า สิ่งที่ไม่ดีในอดีตจะไม่เกิดซ้ำอีก นี้ไม่ได้หมายความว่า จะต้องลืมอดีตเสีย แต่หมายถึงการใคร่ครวญด้วยทศนคติและการเรียนรู้ใหม่ๆ จากประสบการณ์แห่งความเจ็บปวด ซึ่งความรักเท่านั้นที่สามารถจะก่อให้เกิดขึ้นได้ ในขณะที่ความเกลียดชังก่อให้เกิดหายนะและความสูญเสีย วงจรหายนะแห่งการแก้แค้น จะต้องเปลี่ยนเป็นเสรีภาพใหม่แห่งการให้อภัย

เพื่อให้เกิดสิ่งนี้ เราจะต้องเรียนรู้การอ่านประวัติศาสตร์ของประชาชาติอื่นๆ โดยปราศจากความลำเอียงใดๆ พยายามเข้าใจความคิดของพวกเขา นี่เป็นสิ่งท้าทายอย่างแท้จริงต่อการศึกษาและวัฒนธรรมด้วย นี่เป็นสิ่งท้าทายต่ออารยธรรม หากเราเห็นพ้องต้องกันที่จะเดินเส้นทางนี้ เราก็จะเห็นได้ว่าความผิดพลาดเหล่านั้นมิได้เกิดจากฝ่ายเดียว เราจะเห็นว่าบางครั้งมีการนำเสนอประวัติศาสตร์อย่างบิดเบือน ซึ่งก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมตามมา

การอ่านประวัติศาสตร์อย่างถูกต้อง จะทำให้เป็นการวางขึ้นที่จะยอมรับและชื่นชมความแตกต่างทางสังคม วัฒนธรรม และศาสนา ระหว่างบุคคล กลุ่ม และประชาชาติ นี่เป็นขั้นตอนแรกที่จะนำไปสู่การคืนดีกัน ทั้งนี้เพราะการเคารพความแตกต่างเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นโดยแท้สำหรับความสัมพันธ์แท้จริงระหว่างบุคคล และระหว่างกลุ่ม การลบล้างความแตกต่างอาจจะนำไปสู่สันติภาพอย่างผิวเผิน แต่มันจะนำไปสู่สถานการณ์เปราะบาง ซึ่งที่จริงแล้วจะเป็นชนวนให้เกิดความรุนแรงตามมา

กลไกเชิงปฏิบัติสำหรับการคืนดีกัน

4. สงคราม แม้ว่าจะ “แก้” ปัญหาที่ทำให้เกิดสงครามได้ก็ตาม แต่มันก็ได้สร้างความสูญเสีย และทำให้เกิดเหยื่อของสงคราม ซึ่งเป็นภาระหนักอึ้งสำหรับการเจรจาสันติภาพ ภาระหนักในเรื่องนี้ควรจะกระตุ้นประชาชาติ ประเทศและรัฐ ให้หลุดพ้นจาก “วัฒนธรรมแห่งสงคราม” โดยสิ้นเชิง ไม่เพียงแต่เฉพาะในรูปแบบที่น่าเกลียดน่าชังที่สุดเท่านั้น ซึ่งก็คือการใช้อำนาจก่อสงคราม อันเป็นเครื่องมือเพื่อบรรลุถึงความเป็นมหาอำนาจ แต่ยังรวมถึงรูปแบบที่น่าเกลียดน้อยกว่า แต่ก็มี ความสูญเสียไม่น้อยกว่ากัน เช่น การหันไปจับอาวุธเพราะเห็นว่าเป็นหนทางที่รวดเร็วในการแก้ปัญหา ในยุคสมัยของเรานี้เองที่คุ้นเคยกับเทคโนโลยีแห่งหายนะที่ซับซ้อนที่สุด จำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะต้องพัฒนา “วัฒนธรรมแห่งสันติภาพ” อย่างเข้มข้น ซึ่งนำหน้าและป้องกันมิให้เกิดความรุนแรงด้วยอาวุธที่ดูเหมือนว่าหลีกเลี่ยงไม่ได้ รวมทั้งดำเนินการขั้นตอนต่างๆ เพื่อหยุดยั้งการเติบโตของอุตสาหกรรมอาวุธและการค้าอาวุธ

ก่อนหน้านั้น ความปรารถนาสันติภาพอย่างจริงจังจะต้องถูกแปรเปลี่ยนเป็นการตัดสินใจเด็ดเดี่ยวที่จะขจัดอุปสรรคทุกประการที่ปิดกั้นมิให้บรรลุสันติภาพได้ ตรงจุดนี้ศาสนาต่างๆ มีส่วนสำคัญ ดังเช่นที่ได้กระทำมาแต่อดีต โดยการออกมาต่อต้านสงคราม และพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับความเสี่ยงที่จะติดตามมาด้วยความกล้าหาญ แต่เราทุกคนมิได้ถูกเรียกร้องให้กระทำมากกว่านี้ ด้วยการค้นหาหนทางจากธรรมชาติประเพณีที่แท้จริงของเราหรือ

ในเวลาเดียวกัน หน้าที่ของรัฐบาลและชุมชนนานาชาติ ก็ยังคงมีความสำคัญต่อเรื่องเหล่านี้ รัฐบาลและชุมชนนานาชาติจะต้องมีส่วนร่วมในการสร้างสันติภาพ โดยการสร้างโครงสร้างที่เหนียวแน่น ที่สามารถต้านทานความไม่แน่นอนทางการเมือง ซึ่งจะเป็นการสร้างหลักประกันให้ทุกคนได้รับเสรีภาพและความมั่นคงในทุกๆ สถานการณ์ ตัวอย่างเช่นเมื่อเร็วๆ นี้ สหประชาชาติซึ่งยึดมั่นในแรงบันดาลใจเมื่อแรกเริ่มจัดตั้ง ก็มีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นในการรักษาและฟื้นฟูสันติภาพ ต่อเรื่องนี้เป็นที่คาดหวังว่าช่วงเวลาห้าสิบปีหลังการก่อตั้งสหประชาชาติ เครื่องมือที่สหประชาชาติ

มีอยู่ จะได้รับการทบทวนเพื่อทำให้องค์การของตนเผชิญกับสิ่งท้าทายใหม่ๆ ในยุคสมัยของเราได้
อย่างมีประสิทธิภาพ

องค์กรอื่นๆ ในระดับทวีปและภูมิภาคก็มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดด้วย ในฐานะที่เป็น
เครื่องมือส่งเสริมสันติภาพ เป็นการเพิ่มหลักประกันมากขึ้นที่จะเห็นองค์กรเหล่านี้อุทิศตนพัฒนา
กลไกทางปฏิบัติเพื่อการคืนดีกัน ทำงานอย่างแข็งขันเพื่อช่วยประชาชาติที่ถูกแบ่งแยกด้วย
สงคราม ให้ยอมรับเหตุผลของการดำรงอยู่ด้วยกันอย่างสันติและกลมเกลียวกัน นี่คือรูปแบบ
สำหรับการไกล่เกลี่ย ซึ่งให้ความหวังแก่ประชาชาติในสถานการณ์ที่ไม่สามารถช่วยตัวเองได้อย่าง
แท้จริง และเราก็ไม่ควรประมาทกิจกรรมขององค์กรท้องถิ่นต่างๆ ที่อยู่ในพื้นที่ที่เมล็ดพันธุ์แห่ง
ความขัดแย้งกันถูกหว่านเอาไว้ องค์กรเหล่านี้สามารถเข้าถึงมนุษย์แต่ละคนโดยตรง โดยการไกล่
เกลี่ยระหว่างฝ่ายที่ขัดแย้งกัน และส่งเสริมความไว้วางใจกัน

อย่างไรก็ตาม *สันติภาพที่ถาวร* มิใช่เพียงเรื่องของโครงสร้างและกลไกเท่านั้น เหนืออื่นใด ยัง
ขึ้นอยู่กับ การรับเอาวิถีแห่งการดำรงอยู่ด้วยกันของมนุษยชาติ ที่เปี่ยมไปด้วยการยอมรับซึ่งกัน
และกัน และความสามารถที่จะให้อภัยจากหัวใจ เราทุกคนต้องการได้รับการอภัยจากผู้อื่น เพื่อ
เราทุกคนจะได้พร้อมที่จะให้อภัย *การขออภัยและการให้อภัย* เป็นสิ่งที่มีค่าอย่างลึกซึ้งสำหรับ
มนุษย์ บางครั้งเป็นทางออกเพียงทางเดียวสำหรับสถานการณ์ที่เต็มไปด้วยความเกลียดชังรุนแรง
ที่มีมาช้านานแล้ว

แน่นอน การให้อภัยมิได้เกิดขึ้นกับมนุษย์โดยธรรมชาติ บางครั้งการให้อภัยจากหัวใจ
สามารถเป็นวีรกรรมได้จริงๆ ความเจ็บปวดจากการสูญเสียลูก พี่น้อง พ่อแม่ หรือทั้งครอบครัว
อันเป็นผลมาจากสงคราม การก่อการร้ายหรืออาชญากรรม สามารถนำไปสู่การปิดตัวเองจาก
ผู้อื่นโดยสิ้นเชิง ประชาชนที่ไม่มีอะไรเหลือ เพราะถูกขับไล่ออกจากที่ดินและบ้านของตน ผู้ลี้ภัย
และผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากความรุนแรง อดไม่ได้ที่จะรู้สึกโน้มเอียงไปสู่ความเกลียดชัง และการแก้แค้น
มีเพียงความอบอุ่นแห่งความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ที่เปี่ยมด้วยการเคารพ ความเข้าใจ และการ
ยอมรับเท่านั้นที่สามารถช่วยให้พวกเขาเอาชนะความรู้สึกดังกล่าวได้ การปลดปล่อยตัวเองด้วย
การให้อภัย แม้ว่าจะเต็มไปด้วยความยากลำบากก็ตาม สามารถเกิดขึ้นได้แม้กับผู้ที่มิหัวใจเต็มไป
ด้วยบาดแผล เพราะการรักษาเยียวยาที่เกิดจากความรัก มีต้นกำเนิดมาจากพระเจ้า ผู้ทรงเป็น
องค์แห่งความรัก

ความจริงและความยุติธรรม เป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการให้อภัย

5. การให้อภัยในรูปแบบที่แท้จริงและสูงสุด คือกิจการอิสระแห่งความรัก แต่เพราะการให้อภัยเป็นกิจการแห่งความรัก จึงมีเงื่อนไขที่แท้จริงของตนเอง ประการแรก คือการเคารพความจริง พระเจ้าทรงเป็นองค์ความจริงสูงสุด พระองค์ทรงเปิดหัวใจมนุษย์ให้ต้องการความจริง ซึ่งพระองค์ทรงเผยแสดงอย่างเต็มเปี่ยมในพระบุตรของพระองค์ ซึ่งทรงเสด็จลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ดังนั้น เราทุกคนจึงได้รับกระแสเรียกให้ดำเนินชีวิตในความจริง ที่ใดที่การไปปดมดเท็จถูกหวานเอาไว้ ที่นั่นจะเต็มไปด้วยความระแวงสงสัยและการแบ่งแยก การฉ้อราษฎร์บังหลวงก็เช่นกัน การเบียดเบียนทางการเมืองหรืออุดมการณ์ เป็นสิ่งตรงข้ามกับความจริงอย่างแน่นอน พฤติกรรมดังกล่าวทำลายรากฐานของความกลมเกลียวในสังคม และปิดกั้นโอกาสที่จะสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมอย่างสันติ

การให้อภัย มิได้ปิดกั้นการแสวงหาความจริง แต่กลับต้องแสวงหาอย่างจริงจัง ความชั่วที่ถูกกระทำขึ้นจะต้องได้รับรู้ และต้องทำการแก้ไขเท่าที่จะเป็นไปได้ เงื่อนไขนี้เอง นำไปสู่การจัดกระบวนการที่เหมาะสมขึ้นในส่วนต่างๆ ของโลก เพื่อศึกษาความจริงเกี่ยวกับอาชญากรรมระหว่างกลุ่มเผ่าพันธุ์หรือประเทศ ซึ่งเป็นขั้นตอนแรกสำหรับการคืนดีกัน คงไม่จำเป็นที่จะต้องย่ำให้ทุกฝ่ายใช้ความสุขุมอย่างใหญ่หลวงในกระบวนการที่จำเป็นเช่นนี้ ทั้งนี้เพื่อจะได้ไม่ชี้ให้เห็นความแตกต่าง ซึ่งจะทำให้การคืนดีกันลำบากมากยิ่งขึ้น กรณีที่เห็นได้ไม่ยากนัก คือผู้นำของบางประเทศต้องการสร้างสรรค์ความดีขึ้นพื้นฐานสำหรับการสร้างสันติภาพ ได้ยินยอมพร้อมใจที่จะนิรโทษกรรมให้แก่ผู้ที่กระทำอาชญากรรมอย่างเปิดเผยในช่วงที่สังคมกำลังยุ่งเหยิง การริเริ่มดังกล่าวเป็นสิ่งที่ควรกระทำ ซึ่งถือได้ว่าเป็นความพยายามที่จะส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างกลุ่มต่างๆ ที่เคยขัดแย้งกัน

เงื่อนไขที่จำเป็นอีกประการหนึ่งสำหรับการให้อภัยและการคืนดีกัน คือ *ความยุติธรรม* ซึ่งมีรากฐานสูงสุดอยู่ในกฎของพระเป็นเจ้า และในแผนการแห่งความรักและพระเมตตาของพระองค์ต่อมนุษยชาติ [1] ตามความเข้าใจนี้ความยุติธรรมมิได้จำกัดอยู่แต่เพียงการสร้างสรรคสิ่งที่ถูกต้องระหว่างฝ่ายต่างๆ ที่ขัดแย้งกันเท่านั้น แต่ยังมองข้ามไปถึงการฟื้นฟูความสัมพันธ์ที่แท้จริงกับพระเป็นเจ้า กับตนเอง และกับผู้อื่น ดังนั้น จึงไม่มีความขัดแย้งระหว่างการให้อภัยและความยุติธรรมแต่ประการใด การให้อภัยมิได้ละเว้นหรือลดความจำเป็นที่จะต้องชดใช้ตามความยุติธรรมแต่ประการใด แต่กลับมุ่งเพื่อที่จะนำมนุษย์แต่ละคนและแต่ละกลุ่มกลับเข้ามาสู่สังคมและรัฐกลับมาสู่ชุมชนประชาชาติ ไม่มีการลงโทษใดๆ ที่สามารถละเมิดศักดิ์ศรีของผู้กระทำชั่วได้ ประตุสู่การสำนึกผิด และการฟื้นฟูจะต้องเปิดอยู่เสมอ

พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นองค์แห่งการคืนดีของเรา

6. ในปัจจุบัน มีสถานการณ์มากมายที่เรียกร้องการคืนดีกัน ท่ามกลางการทำทายนี ซึ่ง เป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับสันติภาพ ข้าพเจ้าเรียกร้องศาสนิกชนทุกท่าน โดยเฉพาะสมาชิกของ พระศาสนจักรคาทอลิกเป็นพิเศษ ให้ทุกท่านอุทิศตนอย่างแข็งขันจริงจัง ในการทำงานเพื่อการคืน ดีกัน

ศาสนิกชนรู้ว่า การคืนดีกันมาจากพระเจ้า ผู้ทรงพร้อมที่จะให้อภัยแก่ผู้ที่หันกลับมาหา พระองค์ และหันหลังให้ความบาปเสมอ (เทียบ อสย 38:17) ความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเป็นเจ้า อยู่เหนือความเข้าใจของมนุษย์ ซึ่งพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ได้บันทึกไว้ว่า "ผู้หญิงจะลืมนมของนางและจะไม่เมตตาบุตรจากครรภ์ของนางได้หรือ แม้ว่าคนเหล่านี้จะลืมนั้น เราก็จะไม่ลืมเจ้า" (อสย 49:15)

ความรักของพระเป็นเจ้า เป็นรากฐานของการคืนดีกัน ซึ่งเราทุกคนได้รับกระแสเรียกให้คืนดี กัน "ผู้ทรงอภัยความบาปทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงไถ่ชีวิตของท่านมา จากแดนผู้ตาย ผู้ทรงสวมศิระษะท่านด้วยความรักและเมตตา... พระองค์มิได้ปฏิบัติต่อเราตาม ความบาปของเรา หรือทดแทนเราตามความผิดของเรา" (สดด 103:3-4, 10)

ด้วยความรักที่พร้อมจะให้อภัยนั้น พระเป็นเจ้ายังทรงก้าวไปถึงจุดที่ทรงยอมมอบพระองค์ เองให้แก่โลก โดยมอบพระบุตรของพระองค์ให้มาเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อไถ่กู้มนุษย์แต่ละคนและ มนุษยชาติทั้งมวล แม้ว่ามนุษย์จะกระทำผิดถึงขั้นลงโทษพระองค์ให้ตายบนกางเขน พระองค์ก็ ทรงภาวนาว่า "พระบิดาเจ้า โปรดทรงให้อภัยพวกเขาด้วย เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าตนกำลังทำอะไร" (ลก 23:34)

การให้อภัยของพระเป็นเจ้า เป็นการแสดงพระเมตตาที่เปี่ยมไปด้วยความรักในฐานะพระ บิดาของเรา ตามคำอุปมาเรื่องลูกจ้างพลาญในพระวรสาร (เทียบ ลก 15:11-32) บิดาริ่งเข้าไป ด้อนรับทันทีที่เห็นลูกกลับบ้าน เขามีได้รอให้ลูกขอโทษ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็ได้รับการอภัยแล้ว (เทียบ ลก 15:20-22) ความชื่นชมยินดีใหญ่หลวงจากการให้อภัยและได้รับการอภัย สามารถ รักษาบาดแผลที่ดูเหมือนว่ารักษาไม่ได้ และฟื้นฟูความสัมพันธ์ซึ่งหยั่งรากลึกอย่างมั่นคงอยู่ใน ความรักไม่สิ้นสุดของพระเป็นเจ้า

ตลอดชีวิตของพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงประกาศข่าวการให้อภัยของพระเป็นเจ้า แต่พระองค์ ก็ทรงสอนถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการให้อภัยซึ่งกันและกันด้วย ซึ่งเป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการ ที่จะได้รับการอภัยจากพระองค์ พระองค์ทรงสอนให้เราภาวนาว่า "โปรดยกโทษให้ข้าพเจ้า

เหมือนข้าพเจ้ายกให้ผู้อื่น” (มธ 6:21) คำว่า “เหมือน” นั้น เป็นเกณฑ์ที่พระองค์ทรงมอบไว้ในมือเรา ซึ่งเราก็จะได้รับการพิพากษาจากพระเป็นเจ้าตามนั้นด้วย คำอุปมาของคนรับใช้ที่ไม่ให้อภัย (เทียบ มธ 18:23-35) สอนเราว่า ผู้ที่ไม่พร้อมจะให้อภัยก็จะปิดกั้นตัวเองจากการให้อภัยของพระเป็นเจ้า “พระบิดาของเรา ผู้ทรงประทับอยู่ในสวรรค์ จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น หากท่านไม่ยอมให้อภัยแก่พี่น้องของท่านด้วยความจริงใจ” (มธ 18:35)

คำภาวนาของเราเอง ไม่อาจเป็นที่พอพระทัยพระเป็นเจ้าได้ หากมิได้เกิดจากความพยายามอย่างจริงใจของเราที่จะคืนดีกับพี่น้องของเราที่ “ทำผิดบางอย่างต่อเรา” ซึ่งในแง่หนึ่งนั้นเป็นเครื่อง “ค้าประกัน” ถึงความจริงใจด้วย เมื่อนั้นเราก็สามารถถวายเป็นที่พอพระทัยต่อพระเป็นเจ้าได้ (เทียบ มธ 5:23-25)

ทรงให้บริการในการคืนดีกัน

7. พระเยซูเจ้ามีเพียงแค่สอนสานุศิษย์ของพระองค์ให้รู้จักหน้าที่ในการให้อภัยเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงต้องการให้พระศาสนจักรของพระองค์เป็นเครื่องหมายและเครื่องมือสำหรับแผนการคืนดีของพระองค์ด้วย ทำให้พระศาสนจักรเป็นศิลาศักดิ์สิทธิ์! “แห่งการเป็นหนึ่งเดียวอย่างชัดเจนกับพระเป็นเจ้า และเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างมวลมนุษยชาติ” [2] ตามความรับผิดชอบนี้ นักบุญเปาโลได้บรรยายถึงภารกิจการแพร่ธรรมว่าเป็น “บริการแห่งการคืนดี” (เทียบ 2 คร 5:18-20) แต่ในแง่หนึ่งนั้น ผู้ที่ได้รับศีลล้างทุกคนต้องถือว่าตนเองเป็น “บริการของการคืนดี” ทั้งนี้เมื่อคืนดีกับพระเป็นเจ้าและพี่น้องแล้ว เขาก็ได้รับการเรียกร้องให้สร้างสันติด้วยพลังแห่งความจริงและความยุติธรรม

ข้าพเจ้ามีโอกาสได้เขียนไว้ในจดหมายของข้าพเจ้าที่ชื่อการก้าวเข้าสู่สหัสวรรษที่สาม (Tertio Millennio Adveniente) ว่าคริสตชนที่พร้อมจะก้าวข้ามประตูไปสู่รอบพันปีใหม่ ได้รับการเชื้อเชิญให้ฟื้นฟูความสำนึกบาปของตนสำหรับ “ทุกครั้งในอดีตเมื่อพวกเขาหันหลังให้กับจิตตารมณ์ของพระคริสต์ และพระวรสารของพระองค์ และแทนที่จะเป็นประจักษ์พยานแก่โลก ถึงชีวิตที่ได้รับแรงดลใจจากคุณค่าแห่งความเชื่อ กลับยอมให้ความคิดและกิจการเป็นไปในรูปแบบของการปฏิเสธการเป็นประจักษ์พยาน และการเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี” [3]

จากรูปแบบเหล่านี้ ท่ามกลางการแบ่งแยกซึ่งทำลายความเป็นหนึ่งเดียวของคริสตชน ถือเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ในขณะที่เราเตรียมตัวเฉลิมฉลองปี 2000 อันยิ่งใหญ่ เราต้องร่วมกันวอนขอการอภัยโทษจากพระคริสต์ วอนขอพระจิตเจ้าให้ทรงประทานพระพรพรทานแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์ “กระนั้นก็ดี ความเป็นหนึ่งเดียวกันเป็นพระพรของพระจิตเจ้า เราได้รับการ

เรียกร้องให้ตอบสนองต่อพระพรนี้อย่างรับผิดชอบ โดยไม่ยินยอมที่จะประนีประนอมการเป็น
ประจักษ์พยานของเราด้วยความจริง” [4] เมื่อเฟื่องพินิจพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นองค์แห่งการคืนดี
ของเรา ในปีแรกของการเตรียมตัวเพื่อการเฉลิมฉลองนี้ ให้เราดำเนินการทุกอย่างเท่าที่สามารถ
โดยการภาวนา การเป็นประจักษ์พยานและด้วยการกระทำ เพื่อส่งเสริมให้มีความเป็นหนึ่ง
เดียวกันมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะต้องไม่เพิกเฉยต่อการใช้อิทธิพลในทางสร้างสรรค์ต่อกระบวนการสร้าง
สันติภาพที่กำลังเกิดขึ้นตามส่วนต่างๆ ของโลก

ในเดือนมิถุนายน ปี 1997 ศาสนจักรต่างๆ ของยุโรปจะจัดประชุมศาสนสัมพันธ์ในทวีปยุโรป
ครั้งที่สองขึ้นที่เมืองกราซ ภายใต้หัวข้อ “การคืนดีกันเป็นพระพรของพระเป็นเจ้าและเป็นบ่อเกิด
แห่งชีวิตใหม่” ในการเตรียมประชุมครั้งนี้ ประธานของศาสนจักรและสภาพระสังฆราชในยุโรป ได้
ออกแถลงการณ์ร่วมกัน เรียกร้องให้มีการอุทิศตนเพื่อการคืนดีกันซึ่งเป็น “พระพรของพระเป็น
เจ้าสำหรับเราและสำหรับสิ่งสร้างทั้งหมด” พวกเขาได้ระบุภาระหน้าที่หลายประการที่รอชุมชน
คริสตชนอยู่ เช่น การส่งเสริมความเป็นหนึ่งเดียวกันที่เป็นรูปธรรมและการอุทิศตนเพื่อการคืนดี
กันของประชาชาติ ขอให้คำภาวนาของคริสตชนทั้งหมดหล่อเลี้ยงการเตรียมตัวของพระศาสนจักร
ท้องถิ่นสำหรับการประชุมครั้งนี้ และส่งเสริมแนวปฏิบัติสำหรับการคืนดีทั่วยุโรป อันเป็นการ
เปิดทางให้กับความพยายามในลักษณะเดียวกันสำหรับทวีปอื่นๆ ด้วย

ในจดหมายของข้าพเจ้าที่กล่าวถึงข้างต้นนั้น ข้าพเจ้าได้แสดงความหวังที่เปี่ยมไปด้วย
ชีวิตชีวาว่า ในขณะที่ก้าวเดินไปสู่ปี 2000 คริสตชนจะยึดถือเนื้อหาในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ เป็นแรง
ดลใจและข้ออ้างอิงเสมอ หัวข้อที่เหมาะสมที่สุดที่จะช่วยนำทางนี้ น่าจะเป็นการให้อภัยและการ
คืนดีกัน ซึ่งจะใช้ในการไกล่เกลี่ยและการปฏิบัติในสถานการณ์รูปธรรมของแต่ละคน และแต่ละ
ชุมชน

คำเรียกร้องสำหรับผู้มีน้ำใจดีทุกท่าน

8. ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะสรุปสารฉบับนี้ ซึ่งข้าพเจ้าขอส่งให้ศาสนิกชนและผู้มีน้ำใจดีทุก
ท่านในโอกาสวันวันสันติสากลที่กำลังจะมาถึง ด้วยการเรียกร้องให้แต่ละคนเป็นเครื่องมือสำหรับ
สันติภาพและการคืนดีกัน

ประการแรก ข้าพเจ้าขอส่งสารถึงพี่น้องพระสังฆราชและพระสงฆ์ ขอให้เป็นกระจุกเงาแห่ง
ความรัก ซึ่งเปี่ยมด้วยพระเมตตาของพระเป็นเจ้า มิใช่แต่เพียงเฉพาะในชุมชนคริสตชนเท่านั้น แต่
ต่อหน้าสังคมโลกด้วย โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีความขัดแย้งทางเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์กำลังระอุอยู่
แม้ว่าจะต้องยอมรับความทุกข์ทรมานก็จงอย่าให้ความเกลียดชังเข้ามาในหัวใจท่าน แต่ให้ประกาศ

พระวรสารของพระคริสต์อย่างชื่นชมยินดี และกระจายการให้อภัยของพระเป็นเจ้าผ่านทางศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งการคืนดีกัน

สำหรับท่านพ่อแม่ทั้งหลาย ซึ่งเป็นคนแรกที่ให้การอบรมลูกๆ ในความเชื่อ ข้าพเจ้าเรียกร้องท่านให้ช่วยลูกๆ มองคนอื่นว่าเป็นพี่น้องของตน ให้ติดต่อกับผู้อื่นโดยไม่มีอคติใดๆ แต่ด้วยทัศนคติของการไว้เนื้อเชื่อใจและการยอมรับ ให้ท่านสะท้อนความรักของพระเป็นเจ้าและการให้อภัยให้ลูกๆ เห็น จงใช้ความพยายามทุกอย่างที่จะสร้างครอบครัวที่เป็นหนึ่งเดียวและกลมเกลียวกัน

และสำหรับท่านที่เป็นครู ที่ได้รับกระแสเรียกให้สั่งสอนคนหนุ่มสาว ให้รู้จักกับคุณค่าที่แท้จริงของชีวิต ด้วยการแนะนำพวกเขาให้รู้จักกับความสลับซับซ้อนของประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของมนุษย์ ช่วยพวกเขาดำเนินชีวิตในทุกสถานการณ์ด้วยคุณธรรมแห่งความอดทน ความเข้าใจและการเคารพและให้พวกเขายึดถือแบบอย่างของผู้ที่สร้างสันติภาพและการคืนดีกัน

พวกท่านที่เป็นเยาวชน ซึ่งมีความหวังยิ่งใหญ่ในหัวใจ ขอให้เรียนรู้จากการดำเนินชีวิตกับผู้อื่นด้วยสันติ โดยไม่สร้างกำแพงที่จะยับยั้งท่านจากการรับขุมทรัพย์จากวัฒนธรรม และจากประเพณีอื่นๆ ขอให้ตอบสนองต่อความรุนแรงด้วยการทำงานสร้างสันติภาพ เพื่อสร้างโลกแห่งการคืนดีกันซึ่งเหมาะสมกับมนุษย์ที่สุด

พวกท่านที่เป็นข้าราชการทั้งชายและหญิง ซึ่งได้รับกระแสเรียกให้สร้างสรรค์ความดีส่วนรวม โดยไม่ตัดใครออกไปจากความหวังเฝ้ายามของตน ขอให้สนใจเป็นพิเศษต่อประชากรที่อ่อนแอที่สุดของสังคม อย่าให้ผลประโยชน์ส่วนตนอยู่เหนือสิ่งอื่นใด อย่าหลงระเหิงไปกับการฉ้อราษฎร์บังหลวง และเหนือสิ่งอื่นใด คือ การกล้าเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบากมากที่สุดด้วยการใช้สันติภาพและการคืนดีกันเป็นอาวุธ

ท่านที่ทำงานด้านสื่อมวลชน ข้าพเจ้าเรียกร้องท่านให้คำนึงถึงความรับผิดชอบอันใหญ่หลวงที่อาชีพท่านต้องมี และจะต้องไม่เป็นผู้ส่งเสริมข่าวสารที่เต็มไปด้วยความเกลียดชัง ความรุนแรง และความเท็จ ขอให้ระลึกเสมอถึงความจริงที่เกี่ยวกับบุคคล ซึ่งเครื่องมีอันทรงพลังแห่งการสื่อสารต้องมุ่งที่จะรับใช้มนุษย์นั้น

ท้ายที่สุดผู้ที่เชื่อในพระคริสต์ทุกท่าน ข้าพเจ้าขอเชิญท่านให้เดินด้วยความเชื่อตามเส้นทางแห่งการให้อภัยและการคืนดีกัน ประสานตัวเองเข้ากับบทภาวนาของพระอาจารย์ต่อพระบิดา เพื่อให้ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน (เทียบ ยน 17:21) และข้าพเจ้าขอแนะนำท่านให้ร่วมในคำภาวนาเพื่อสันติภาพอย่างไม่หยุดหย่อน ด้วยการกระทำที่เปี่ยมด้วยภราดรภาพ และการยอมรับซึ่งกันและกัน

สำหรับผู้มีน้ำใจดีทุกท่าน ที่ชวนขวยทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เพื่อสร้างอารยธรรมใหม่แห่งความรัก ข้าพเจ้าขอกล่าวอีกครั้งหนึ่งว่า จงให้อภัยและน้อมรับสันติ

จากวาติกัน 8 ธันวาคม 1996
พระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2

-
- [1] เทียบ สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2, สมณสาสน์ พระเมตตาของพระเป็นเจ้า (30 พฤศจิกายน 1980), ข้อ 14, *AAS* 72 (1980), 1223
 - [2] สังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 2, พระธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักร, ข้อ 1
 - [3] ข้อ 33 : *AAS* 87 (1995), 25
 - [4] อังแล้ว, ข้อ 34 : *เรื่องเดียวกัน*, 26